

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi J. S.

o wznowienie postępowania

zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2006 r.,
sygn. akt I ACa (...)

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście w R.

o wydanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2008 r.,

zażalenia J. S. na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2007 r., sygn.
akt V ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20.11.2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 25.01.2006 r. U podstaw odrzucenia legło stwierdzenie, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie.

Powód wniósł zażalenie domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód w marcu 2005 r. wystąpił z żądaniem windykacyjnym przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście Powiatu R. domagając się wydania nieruchomości oznaczonych jako działka nr (...) i (...). W uzasadnieniu pozwu stwierdzono, że wskazane działki zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa bez podstawy prawnej, w związku z czym powód wszczął postępowanie administracyjne w celu stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody X. z dnia 4.04.1994 r. Jednocześnie powód wskazał, że działki nr (...) i (...) zostały przekazane Parafii Rzymsko-Katolickiej w B., zaś pozostałe przekazano do zasobów Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa (obecnie Agencji Nieruchomości Rolnych). Powództwo to oddalono wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 29.06.2005 r., zaś apelację powoda oddalił Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 25.01.2006 r. U podstaw tego rozstrzygnięcia legło stwierdzenie, że z jednej strony powód nie wykazał tytułu własności do spornych działek, z drugiej zaś pozwany Skarb Państwa - Starosta Powiatu R. nie włada tymi nieruchomościami.

Wnosząc skargę o wznowienie postępowania powód przedstawił decyzję Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4.09.1994 r. w odniesieniu do działek nr (...), (...) i (...).

Odrzucając skargę Sąd Apelacyjny uznał, że wskazana podstawa, czyli wydanie decyzji stwierdzającej nieważność wcześniejszej decyzji o przejęciu własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, nie spełnia wymogu z art. 403 § 2 k.p.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Podniesiono, że w przepisie tym chodzi tylko o takie fakty i dowody, które istniały w trakcie zakończonego postępowania, ale istniały poza tym postępowaniem, nie były więc objęte materiałem sprawy. Tymczasem decyzja Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zaistniała w dniu 5.06.2007 r., czyli po prawomocnym zakończeniu postępowania. Takiej wykładni art. 403 § 2 k.p.c. nie można podważyć, jako ukształtowanej ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego. Już z tego względu zażalenie podlega oddaleniu.

Na marginesie należy zauważyć, że skoro powód w chwili wytoczenia powództwa nie dysponował jeszcze tytułem, który pozwoliłby domagać się windykacji (dopiero bowiem wszczął postępowanie administracyjne), to wniesienie powództwa windykacyjnego było przedwczesne. Należy też zauważyć, że skargę windykacyjną należy skierować wobec osoby, która nieruchomością faktycznie włada (art. 222 § 1 k.c.). Jest poza sporem, że działką nr (...) włada Parafia Rzymsko-Katolicka w B., zaś

działkami nr (...) i (...) Agencja Nieruchomości Rolnych, a nie pozwany Skarb Państwa – Starosta Powiatu R. Odnośnie działek nr (...) i (...) nastąpiło zresztą wydanie ich powodowi, co sam przyznał. W konsekwencji nie można przyjąć, aby decyzja Ministra Rolnictwa miała wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie powództwa windykacyjnego skierowanego wobec podmiotu, który nie władał ani nie włada spornymi nieruchomościami.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., należało orzec jak w sentencji.